

A bölcselek öröktől fogva azt mondták, hogy nem a birtoklás adja a hiteles emberi lét megalapozását, hanem az, hogy az ember maga mi, ő maga ki, őbenne mi él.

A színház amúgy is alkalmas az óvatlan megszeretésekre.

Hol van a hely, amelyik az enyém?

Az író feladata: a háznak, amit mások építenek, nevet kell adnia.

Mert összefonódnak mindenek.

Why theatre? Because I can watch people without asking them for permission.

Engem érdekel az, amit gondolok.

A színész legfontosabb feladata, hogy feszegetse az előadás rendszerének határait.

Nem vagyunk kortársai önmagunknak.

Amikor egy pillanat valamiért igaz.

Mert nemcsak színház a színház, és nemcsak könyv a könyv; körülveszi egy s más.

Otthonserűvé válik, ami csak látszólag volt miénk.

Mert engem sokkal jobban érdekel, hogy ha maga ezt az egyetemet elvégzi, hogyan fogja érezni magát a világban, mint hogy milyen formában tudja a saját fontosságát nem helytálló érvekkel alátámasztani.

Láng Zsolttal minap a művészetről beszélgettünk. Arról, hogy az alkotás tényleg teremtődés. Előbukkanás a semmiből. Kell hát hozzá a semmi szabadsága. A sablonok merevvé tennék, az előírások fakóvá. Nemlétezővé.

Az alkotás kibontakozás tehát. A gesztusai, a bölcsessége, a stílusa. A tere. Ne legyen rögzített színpada, rögzített nézőtere. Köztük rögzített elválasztás. Rögzített pirosa, rögzített puhája. Rögzített sötét, rögzített csillogás. Ha nem tud lélegezni, nincs jó műalkotás.

Van a szabályos forma, pl. egy teljes cím vagy név – na, azt ritkán használjuk. Ahelyett: Láttad a „Makrancos”-t? „Szentivánéji”, „Kasimir”... Tetszett a „Ricsi”? Meg: „Viskynek” hány könyve is jelent meg a „Koininál”? Van tehát a közhasználatú név is – az élet által gyúrt, a rövid.

Írott formákban ugyanez. Interjúból, kritikából: van a szabályos forma, s volna az életszagúbb, a mozgékonyabb. Emerre vagyunk most kíváncsiak. Milyen módozatai lehetnek? Milyen témákról, milyen formákban beszélünk, írunk szívesen – s kik is?

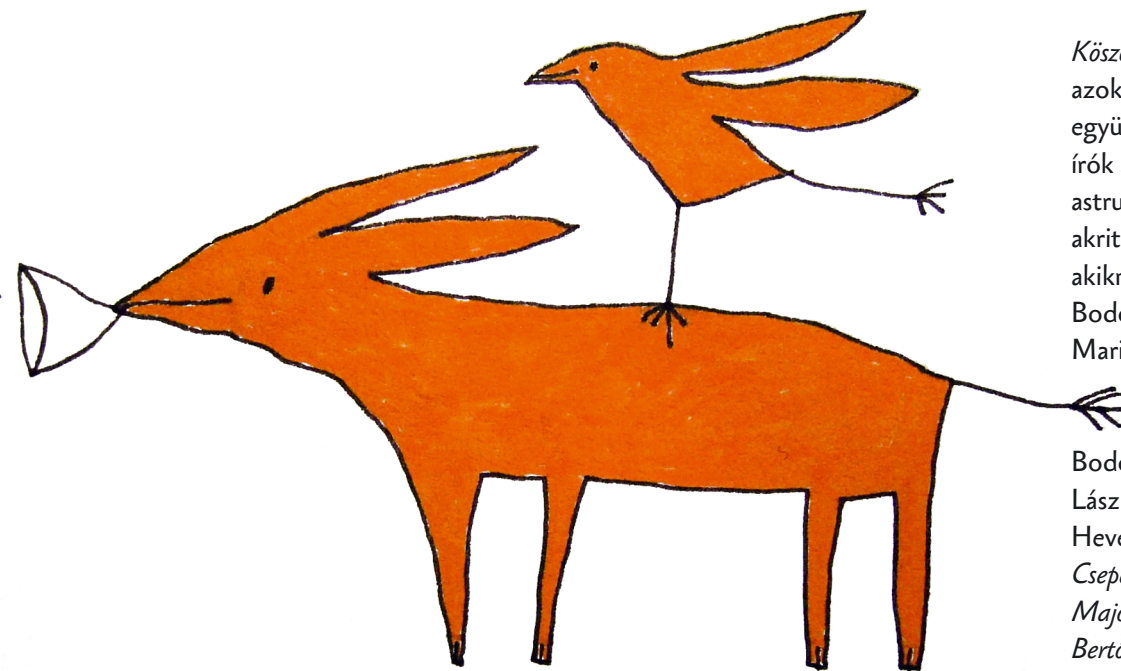
Mert mi fán terem a (színi)kritikus? Fontos lapokban közöl, leginkább kritikát egy fontos előadásról, interjút egy fontos alkotóval. Fontos ember. Állításokat tesz. Azok mind érvényesek.

Vagy? Labdázik, világot vált meg. Rohangál, aztán meg ácsorog. Előadáson felnevet.

ISBN 978-973-1960-38-8

Néinek és ének * *mi kritika még?* * *zsigmund andrea és tsai*

*Zsigmond Andrea * és tsai*

MI KRITIKA MÉG?

Néinek és ének

korunk – komp-press

Köszönet, nyilván azoknak, akikkel együttgondolkodtunk együttérettünk diákok tanárok barátok írók színészek irodalmitkárok astrukturalizmus aposztmodern akritikaikultúrakutatás akikhatottakráram akikmeghatottak akikmeghatódtaktölem BodorÁdám KukorellyEndre MarinSorescu PollághPéter Toepler-Zoltán BarthaGyörgy KristóBoróka MosoniMargit BodóOttó NánayIstván Bérczes-László LöveteiLázárLászló LángZsolt HevesiSándor DemeterKata BiróRéka CsepeiZsolt BalázsNóra SzémanERózsa MajorosCsilla SzilágyiKata NagyJúlia BertótiJohanna KupásAnna BodorEmőke BakkÁgnes BekőFóriZenkő MosuNorbert VassCsaba BodokiHalmenKata VékonyBiborka KolozsiBorsosGábor MiholcsaZsombor LőrinczÁgnes KeresztesFranciska OrbánEnikő PálffyZsófi TamásIstván ésígytovább KelemenAttila TamásDénes Michel-Foucault RolandBarthes VlagyimirPropp BeránEszter TakátsJózsef RákaiOrsolya SándorKlára KontraMiklós SzilágyiN-Sándor HorváthAndor KeszegVilmos LungLászlóZsolt KozmaAttila Pálffy-Tibor aHólyagcirkusz aTÁPszínház ...